

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 10 Νοεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον.—Ἀριθ. 45

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια.)

«ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ-ΠΑΡΙΜΑΣ»

Ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ ὁ Βαλδέξ ἔμειναν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, χωρὶς νὰ κάμουν τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Οὔτε ὁ Ζορρές, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐφάνη εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Τίποτε δὲν συνέβαινεν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ ἀπέναντι δάσους, τὸ ὁποῖον ἤρχισε καὶ αὐτὸ νὰ φωτίζεται.

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, ὁ Ἰσπανός, — ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Βαλδέξ δὲν ἠπατήθη, — θὰ ἠδύνατο νὰ ανακαλύψῃ ὅτι δύο μόνον ναῦται συνώδειαν τοὺς ἐπιβάτας τῶν πλοιαρίων, καὶ νὰ αναγγείλῃ τοῦτο εἰς τοὺς συντρόφους του.

Πῶς λοιπὸν θὰ ἐξηκολούθῃ τὸ ταξιδίδιον ὑπὸ ὅρου ἀσφαλείας τόσον ἀνεπάρκεις; . . . Εἶχον ἀνακαλυφθῇ . . . εἶχον κατασκοπευθῇ. . . ὁ Ζορρές θὰ ἐπανέυρισκε τοὺς ταξιδιωτάς κατὰ τὴν πορείαν των πρὸς τὴν Σάντα Ζουάναν. . . θὰ τοὺς παρηκολούθει. . . δὲν θὰ ἔχανε τώρα πλέον τὰ ἴχνη των.

Αἱ περιστάσεις ἦσαν ἐκτάκτως σοβαραὶ καὶ τὸ σοβαρώτερον ἐξ ὧν ἦτο, ὅτι ὁ Ἰσπανός θὰ συνήντησε βεβαίως τὴν συμμορίαν τῶν Κουίδων, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὰς χώρας ταύτας, ὑπὸ τὸς διαταγὰς τοῦ καταδίκου Ἀλφανίξ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ ΦΡΑΣΚΑΕΣ

Εἰς τὰς πέντε, οἱ ταξιδιωταὶ ἐξύπνησαν.

Πρῶτος ἐσηκώθη ὁ Παῦλος. Ἐν ᾧ ἐπηγαينوῦρχετο κατὰ μὴκος τῆς ὄχθης τοῦ ρίου, ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁ Γερμανὸς Πατέρν καὶ ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἐκοιμῶντο ἀ-

κόμη, τυλιγμένοι μὲ τὰ σκεπάσματα των καὶ μὲ τὰ καπέλα των ἕως τὰ μάτια.

Ὁ φρουρὸς ναύτης, πλησιάζας τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶκ καὶ τὸν Βαλδέξ, συνωμίζει μετ' αὐτῶν περὶ ὧν εἶχεν ἴδῃ κατὰ τὴν φρουρήσιν του, καὶ ἐπεδεβαίονε τοὺς λόγους τοῦ Βαλδέξ, λέγων ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισε τὸν Ζορρές, προσπαθοῦντα νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν Τορρίδαν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐσύστησε καὶ εἰς τοὺς δύο νὰ μὴ εἰπουν ἀπολύτως τίποτε. Ἦτο περιττὸν νὰποκαλύψουν τὸ

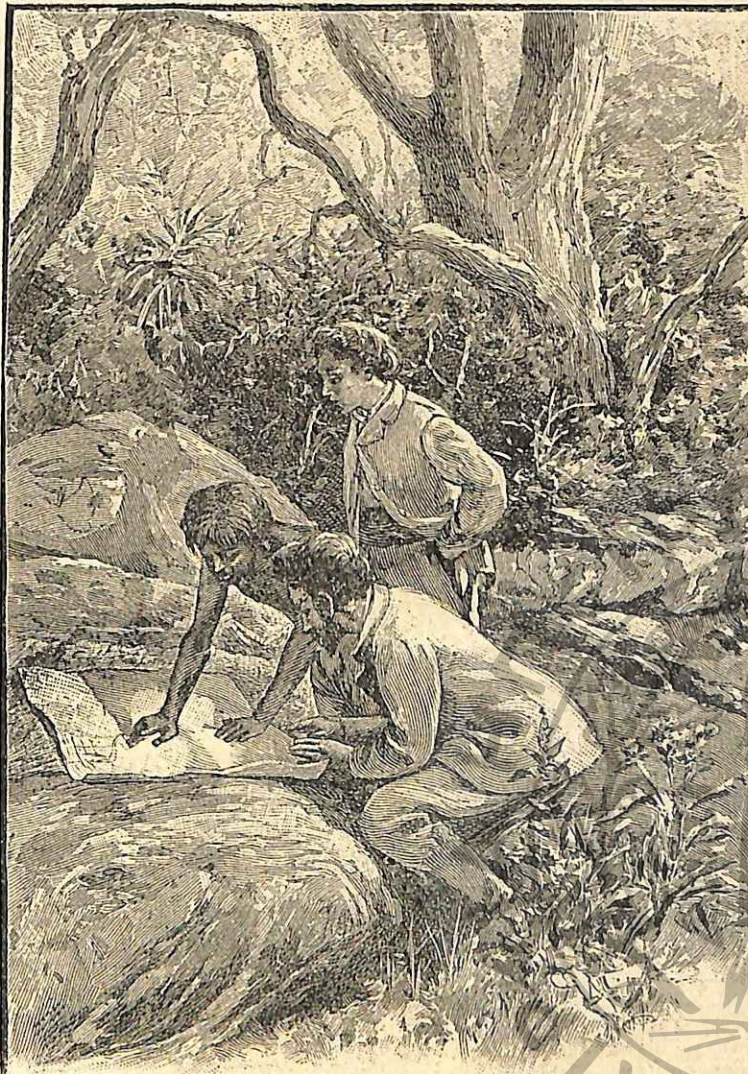
ἐπικίνδυνον τῆς θέσεως, ἐπιδεινωθείσης διὰ τῆς συναντήσεως ταύτης. Ἦρκει ὅτι το ἐγνώριζαν αὐτοί, καὶ αὐτοὶ θὰ ἐλάμβαναν τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἀπῆτει ἡ ἀσφάλεια τῶν συντρόφων των.

Μετὰ διαφόρους σκέψεις καὶ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ ἢ κατὰ, ἀπεφασίσθη νὰ ἐξακολουθήσουν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Μονὴν τῆς Σάντα-Ζουάνας.

Τῶνόντι, ἂν ὁ Ἀλφανίξ κατεῖχε τὰ περίχωρα, ἂν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔμελλον νὰ προσβλη-

θοῦν ἀπὸ τοὺς ληστές, ἢ ἐπίθεσις αὕτη θὰ ἐγένετο ὁμοίως, εἴτε ἐπῆγγαιναν ἐμπρός, εἴτε ἐπέστρεφαν ὀπίσω. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἂν ἐπέστρεφον πρὸς τὸν Ὀρενόκον, θὰ τοὺς υπερήσπιζε τὸ ρίον Τορρίδα, ἀδιάβατον καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τίποτε δὲν ἠμπούδιζε τοὺς Κουίδας νὰ κατέλθουν πρὸς τὸ βουνὸν Μωνουάρ κ' ἐκεῖθεν νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν ταξιδιωτῶν, εἶνε δὲ ζήτημα ἂν οἱ ἄνδρες τῶν δύο πλοιαρίων θὰ ἦσαν ἀρκετοὶ νὰποκρούσουν τὴν ἐπίθεσιν.

Ἦτο ἐξάπαντος προτιμώτερον νὰ ἐξακολουθήσουν βαδίζοντες ἐμπρός, πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ἐν πρώτοις, θὰ εἶχον ἀκόμη τὴν προάσπισιν τοῦ ρίου Τορρίδα, ἐφ' ὅσον δὲν ἦτο διαβατόν, — καὶ περὶ τούτου ἠμποροῦσαν νὰ ἐρωτήσουν τὸν Γκόμον. Ἐπειτα, βαδίζοντες οὕτω θὰ ἐπλησίαζον πρὸς τὸ τέρμα καὶ ἴσως θὰ το ἐφθάνον, τότε δὲ οὐδεὶς φόβος θὰ ὑπῆρχε, διότι ἡ Σάντα-Ζουάνα, μὲ τὸν πλη-

«Ἐδῶ. . . ἐδῶ. . . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου. (Σελ. 358, στήλ. 6'.)

ουσιών της, αποτελούμενον από εκατοντάδας Γουαχαρίδων, — των 'Ινδών εκείνων τους οποίους ή αφοσίωσις του 'Ιεραποστόλου είχε κάμει ανθρώπους, — παρείχε κατασφύγιον ασφαλές, εναντίον πάσης αποπειράς του 'Αλφανίτζ.

«Επρεπε λοιπόν, εντί πάσης θυσίας, να φθάσουν εις Σάντα-Ζουάναν το ταχύτερον, ει δυνατόν πρὸ τῆς προσεχούς νυκτός, ἐπισπεύδοντες τὸ βῆμα καὶ ἐλαττώνοντες τὴν διάρκειαν τῶν σταθμεύσεων. Εἰκοσιπέντε ἕως τριακοντα χιλιόμετρα τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ τέρμα· δὲν ἤμπορουσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν ἐντὸς εἰκοσι ὥρων;

«Ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησιν.

— Κοιμοῦνται ἀκόμη, κύριε 'Ελλῶν, εἶπεν ἡ νεάνις, ἡ ὁποία ἐπροχώρησεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

— Καὶ εἰσθε ἡ πρώτη που σηκωθήκατε, δεσποινίς Παυλίνα! . . ἀπεκρίθη ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν. Θὰ τοὺς ἐξυπνήσω καὶ θὰ ξεκινήσωμεν. . .

— Μήπως εἰδате τίποτε ὑποπτον; . .

— Ὅχι. . . τίποτε. . . τίποτε. . . ἀλλ' ἄς φεύγωμεν. . . 'Ελογάριασα ὅτι ἂν περιπατήσωμεν χωρὶς νὰ σταθῶμεν, θὰ ἤμπορέσωμεν, ἂν ὄχι τὸ βράδυ, τοῦλάχιστον τὴν νύκτα νὰ φθάσωμεν εἰς Σάντα-Ζουάναν. . .

— Ὡ, κύριε 'Ελλῶν, δὲν βλέπω τὴν ὥραν! . .

— Ποῦ εἶνε ὁ Γκόμος;

— 'Εκεῖ... 'στὴν ἄκρη... Κοιμᾶται τόσῳ βαθεῖα τὸ κακόμοιρο. . .

— Πρέπει νὰ του ὁμιλήσω. . . Μοῦ χρειάζονται μερικά πληροφορία περὶ τοῦ δρόμου.

— 'Αφίνετε εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν φροντίδα; ἐπρότεινεν ἡ Παυλίνα Κερμώρ.

Καὶ ἀμέσως προσέθεσε:

— Πολὺ ἀνήσυχος φαίνεσθε σήμερον, κύριε 'Ελλῶν. . . Μήπως συμβαίνει τίποτε;

— Τίποτε ἀπολύτως. . . σὰς βεβαιῶ, δεσποινίς Παυλίνα, τίποτε! . .

«Ἡ νεάνις ἤθελε νὰ ἐπιμείνῃ· ἀλλὰ, ἐννοήσασα ὅτι ἡ ἐπιμονὴ αὐτῇ θὰ ἔφερε τὸν 'Ελλῶν εἰς ἀμηχανίαν, διηυθύνθη πρὸς τὸν Γκόμον, τὸν ὁποῖον ἐξύπνισε σιγά.

Καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπίσης ἐπέντωσε τὰς χεῖρας, ἐξέπεμψε μερικά ἡχηρὰ χμ! χμ! καὶ εὐρέθη ὀρθὸς εἰς μίαν στιγμὴν.

«Ἡ ἀφύπνισις τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἦτο κάπως δυσκολωτέρα. Τυλιγμένους μὲ τὸ σκέπασμά του καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου του, ὡς ἐπὶ προσκεφαλαίου, ἐκοιμᾶτο ὡς μυωξός, — ζῶν τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος ὑπναρῶς ὅλης τῆς κτίσεως.

«Ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν ἐκίνησε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου, λοξοδρομήσας βορειοανατολικάς, ἀφ' οὗ ἐτριγύρισε τὴν βάσιν τῆς Σιέρρας-Παρίμας εἰς διάστη-

μα πενήτην χιλιομέτρων. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔκαμεν ἕνα σταυρὸν μὲ τὸ μολύβι του καὶ εἶπε:

— 'Εδῶ εὐρίσκεται τὸ Μοναστήρι;

— Ναί. . . ἐδῶ.

— Καὶ τὸ ρίον Τορρίδα περνᾷ ἀπ' ἐμπρός;

— Μάλιστα.

— Ἡ Σάντα-Ζουάνα εὐρίσκεται 'στὴν ἀριστερὰ του ὄχθου;

— Στὴν ἀριστερὰ.

— Ὡστε θάναγκασθούμε νὰ περάσω με τὸ ποτάμι, ἀφ' οὗ εἵμεθα τώρα 'στὴ δεξιὰν ὄχθου.

— Βέβαια, θὰ το περάσωμε. . . ἀλλὰ εἶνε εὐκόλον.

— Πῶς;

— Παραπάνω ὑπάρχει ἕνα πέραμα ἀπὸ βράχους, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ πατήσῃ, ὅταν τα νερά εἶνε πεσμένα. . . Τὸ πέραμα αὐτὸ ὀνομάζεται Φρασκαές.

— Τὸ ξεύρετε ἐσὺ;

— Μάλιστα, κύριοι! καὶ πρὶν γίνῃ μεσημέριον, θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ μικροῦ 'Ινδοῦ περὶ τοῦ περάματος τούτου ἦσαν σαφέσταται, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ το διέλθῃ. 'Αλλ' ἀκριβῶς αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ ἀνησύχησαν τὸν 'Ιάκωβον 'Ελλῶν.

«Ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν θὰ προησπίζοντο πλέον ἀπὸ τὸ ποτάμιον μέχρι τῆς Μονῆς. . .

Τοῦτο ἐχειροτέρευε τὴν θέσιν των. 'Εν τούτοις, δὲν ἦτο λόγος νὰ ἐπιστρέψουν, ἀφ' οὗ καὶ ὀπίσω αἱ πιθανότητες μιᾶς ληστρικῆς ἐφόδου ἦσαν αἱ ἴδιαι. Εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ὁ ὁμιλος τῶν ταξιδιωτῶν θὰ ἦτο ἀσφαλές, καὶ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ἐπρεπε νὰ φθάσουν ἐντὸς εἰκοσι-τεσσάρων ὥρων.

«Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ πέραμα Φρασκαές, θὰ ἦτο δώδεκα περίπου χιλιόμετρα· ὅθεν, ἐπειδὴ εἶχον ἤδη ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν πορείαν, θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ διέλθουν αὐτὸ τὸ πέραμα πρὸ τῆς ὥρας τοῦ πρώτου σταθμοῦ.

«Ἡ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη. Τὰ πάντα ἄλλως τε ἦσαν ἑτοιμα· οἱ σάνκοι εἰς τοὺς ὤμους τῶν δύο ναυτῶν, τὰ σκεπάσματα, τυλιγμένα, εἰς τὴν ράχην τῶν ταξιδιωτῶν, τὸ κιβώτιον τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἐπίσης, τὰ ὅπλα ἑτοιμα. . .

— 'Εδῶ. . . ἐδῶ. . . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς 'Ινδός, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— 'Εδῶ, μάλιστα! Τώρα πρόσεξε. Θὰ παρακολουθήσω μὲ τὸ δάκτυλο τὴν πορείαν τοῦ ποταμίου πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν, καὶ ἂν κάμω λάθος, νὰ με σταματήσῃς.

«Ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν ἐκίνησε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου, λοξοδρομήσας βορειοανατολικάς, ἀφ' οὗ ἐτριγύρισε τὴν βάσιν τῆς Σιέρρας-Παρίμας εἰς διάστη-

μα πενήτην χιλιομέτρων. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔκαμεν ἕνα σταυρὸν μὲ τὸ μολύβι του καὶ εἶπε:

— 'Εδῶ εὐρίσκεται τὸ Μοναστήρι;

— Ναί. . . ἐδῶ.

— Καὶ τὸ ρίον Τορρίδα περνᾷ ἀπ' ἐμπρός;

— Μάλιστα.

— Ἡ Σάντα-Ζουάνα εὐρίσκεται 'στὴν ἀριστερὰ του ὄχθου;

— Στὴν ἀριστερὰ.

— Ὡστε θάναγκασθούμε νὰ περάσω με τὸ ποτάμι, ἀφ' οὗ εἵμεθα τώρα 'στὴ δεξιὰν ὄχθου.

— Βέβαια, θὰ το περάσωμε. . . ἀλλὰ εἶνε εὐκόλον.

— Πῶς;

— Παραπάνω ὑπάρχει ἕνα πέραμα ἀπὸ βράχους, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ πατήσῃ, ὅταν τα νερά εἶνε πεσμένα. . . Τὸ πέραμα αὐτὸ ὀνομάζεται Φρασκαές.

— Τὸ ξεύρετε ἐσὺ;

— Μάλιστα, κύριοι! καὶ πρὶν γίνῃ μεσημέριον, θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ μικροῦ 'Ινδοῦ περὶ τοῦ περάματος τούτου ἦσαν σαφέσταται, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ το διέλθῃ. 'Αλλ' ἀκριβῶς αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ ἀνησύχησαν τὸν 'Ιάκωβον 'Ελλῶν.

«Ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν θὰ προησπίζοντο πλέον ἀπὸ τὸ ποτάμιον μέ-

χρι τῆς Μονῆς. . .

Τοῦτο ἐχειροτέρευε τὴν θέσιν των. 'Εν τούτοις, δὲν ἦτο λόγος νὰ ἐπιστρέψουν, ἀφ' οὗ καὶ ὀπίσω αἱ πιθανότητες μιᾶς ληστρικῆς ἐφόδου ἦσαν αἱ ἴδιαι. Εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ὁ ὁμιλος τῶν ταξιδιωτῶν θὰ ἦτο ἀσφαλές, καὶ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν ἐπρεπε νὰ φθάσουν ἐντὸς εἰκοσι-τεσσάρων ὥρων.

«Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ πέραμα Φρασκαές, θὰ ἦτο δώδεκα περίπου χιλιόμετρα· ὅθεν, ἐπειδὴ εἶχον ἤδη ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν πορείαν, θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ διέλθουν αὐτὸ τὸ πέραμα πρὸ τῆς ὥρας τοῦ πρώτου σταθμοῦ.

«Ἡ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη. Τὰ πάντα ἄλλως τε ἦσαν ἑτοιμα· οἱ σάνκοι εἰς τοὺς ὤμους τῶν δύο ναυτῶν, τὰ σκεπάσματα, τυλιγμένα, εἰς τὴν ράχην τῶν ταξιδιωτῶν, τὸ κιβώτιον τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἐπίσης, τὰ ὅπλα ἑτοιμα. . .

— 'Εδῶ. . . ἐδῶ. . . ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς 'Ινδός, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— 'Εδῶ, μάλιστα! Τώρα πρόσεξε. Θὰ παρακολουθήσω μὲ τὸ δάκτυλο τὴν πορείαν τοῦ ποταμίου πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν, καὶ ἂν κάμω λάθος, νὰ με σταματήσῃς.

«Ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν ἐκίνησε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χάρτου, λοξοδρομήσας βορειοανατολικάς, ἀφ' οὗ ἐτριγύρισε τὴν βάσιν τῆς Σιέρρας-Παρίμας εἰς διάστη-

μα πενήτην χιλιομέτρων. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔκαμεν ἕνα σταυρὸν μὲ τὸ μολύβι του καὶ εἶπε:

— 'Εδῶ εὐρίσκεται τὸ Μοναστήρι;

— Ναί. . . ἐδῶ.

— Καὶ τὸ ρίον Τορρίδα περνᾷ ἀπ' ἐμπρός;

— Μάλιστα.

— Ἡ Σάντα-Ζουάνα εὐρίσκεται 'στὴν ἀριστερὰ του ὄχθου;

— Στὴν ἀριστερὰ.

— Ὡστε θάναγκασθούμε νὰ περάσω με τὸ ποτάμι, ἀφ' οὗ εἵμεθα τώρα 'στὴ δεξιὰν ὄχθου.

— Βέβαια, θὰ το περάσωμε. . . ἀλλὰ εἶνε εὐκόλον.

— Πῶς;

— Παραπάνω ὑπάρχει ἕνα πέραμα ἀπὸ βράχους, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ πατήσῃ, ὅταν τα νερά εἶνε πεσμένα. . . Τὸ πέραμα αὐτὸ ὀνομάζεται Φρασκαές.

— Τὸ ξεύρετε ἐσὺ;

— Μάλιστα, κύριοι! καὶ πρὶν γίνῃ μεσημέριον, θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ μικροῦ 'Ινδοῦ περὶ τοῦ περάματος τούτου ἦσαν σαφέσταται, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ το διέλθῃ. 'Αλλ' ἀκριβῶς αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ ἀνησύχησαν τὸν 'Ιάκωβον 'Ελλῶν.

«Ὁ 'Ιάκωβος 'Ελλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν θὰ προησπίζοντο πλέον ἀπὸ τὸ ποτάμιον μέ-

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 67ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 351.)

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Εν-δυσ! . . Εν-δυσ! . .» ἔλεγεν ὁ Γεῶργος, ὁ μαθητὴς τοῦ μαραγκοῦ Δημήτρη, φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἕνα χονδρὸ ξύλο, καὶ παρατηρῶν ἐν ἀπόσπασμα πεζικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰ γυμνάσια.

«Ε, γρήγορα» ἐσκέπτετο, πηγαίνων καὶ αὐτὸς μὲ τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν, «γρήγορα θὰ ἔλθῃ κ' ἐμὲ ἡ σειρά μου νὰ ὑπερηρέσω 'στὸ στρατό. . . Εν-δυσ! . . Εν-δυσ! . .»

Κ' ἐδημάτιζεν ὁλονέν, κ' ἐφαντάζετο ὅτι εὐρίσκετο μεταξὺ ἄλλων στρατιωτῶν.

«Καὶ νά, ἔτσι θὰ κρατῶ τὸ τουφέκι μου!» ἔλεγε, καὶ ἐκράτει τὸ χονδρὸν ξύλον εἰς τὸν ὦμόν του, ὡς νὰ ἦτο πραγματικῶς τουφέκι. «Εν-δυσ! . . Εν-δυσ! . .»

Τὸ ἀπόσπασμα πρὸ πολλοῦ εἶχε γίνῃ ἄφηντον, ἀλλ' ὁ καλὸς σου Γεῶργος ὅλῳ παρετήρει εἰς τὸν δρόμον, ὡς νὰ το ἐβλεπε, καὶ ἔμενεν ἀκόμη στρατιώτης. . . ἐν ὁνείρῳ βεβαίως, κ' ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο εἰς ἐκστρατείαν, εἰς γυμνάσια, εἰς μάχην, ἑτοιμος πάντα νὰ πολεμήσῃ διὰ τὴν πατρίδα του.

«Εἴχαρνα τὸ τουφέκι του. . . πυροβολεῖ,

καὶ ὁ Γεῶργος βρίσκεται μόνος. . . ὄχι, λάθος, δὲν ἦτο μόνος: κάποια κυρὰ Γιάνναινα, ἡ κυρὰ. . . (ὅπως θελετε εἰπέτε την) ἦτο κάτω μὲ τὰ γόνατα κ' ἐφώναζεν:

— Ἀ! Ἀ! ἀπρόσεκτε! . . μούσπασες τὸ κεφάλι! . . ληστή! κακοῦργε! . .

«Μπρέ!» ἐσκέφθη ὁ Γεῶργος «ἐσκεπτόμουν ἐφοδο— καὶ τὴν ἔκαμα! νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!» Καὶ ἔκαμεν ἀστραπιαίως νὰ ἀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ νέος. . . πυροβολισμός, τοῦ ὅπλου του— ἀπὸ πίσω αὐτὴν τὴν φορὰν— τὸν ἐκάρφωσεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ συνάμα ἤκουσε κάτι λέξεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ τὴν ξαφνισιά του, δὲν ἐκατάλαβε καθόλου.

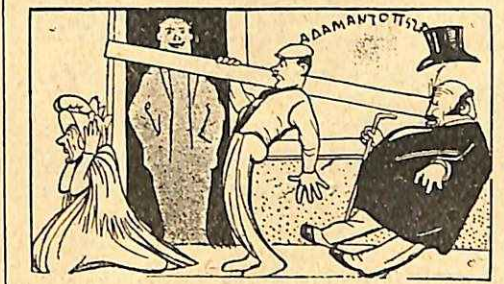
«Συμφορά μου!» ἐψιθύρισε, καὶ ἐγύρισεν ἀποτόμως τὸ κεφάλι του, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἦτο.

Ἦτο ἕνας κύριος μὲ μαῦρο ἐπανωφόρι, μὲ ψηλὸ καπέλλο, μὲ. . . ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τον ἰδῇ καλὰ-καλὰ, ὅπου ἀκούει ἀπὸ τὸ πλάγι του ἕνα κρότον τρομερὸν καὶ φοβερόν.

Τότε πλέον τοῦ ἐφάνη ὅτι ὁλόκληρον τάγμα πυροβολεῖ κατ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἀκούει μάλιστα τὰς ἀγρίας φωνὰς τοῦ ἀξιωματικοῦ του.

Ἦτο τὸ παράθυρον τοῦ ἀδαμαντοπώλειου, παρὰ τὸ ὅποιον ἐγίνοντο αὐτά, καὶ τὸ ὅποιον ὁ Γεῶργος καθὼς ἐγύριζεν, ἔσπασε μὲ τὸ «τουφέκι» του. Ὁ δὲ «ἀξιωματικός», μὲ τὰς ἀγρίας φωνὰς, ἦτο ὁ ἀδαμαντοπώλης ὁ ἴδιος, ὁ ὁποῖος ἔως τώρα ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματός του καὶ ἐβλεπε τὴν σκηνὴν χαμογελῶν.

«Στὴν ὀργή, πάει καὶ τὸ φρούριο!» ἐτραύλισεν ὁ Γεῶργος. Ἐπειτα ἠθέλησε κάτι νὰ πῇ· ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῶν διαφόρων ἐχθρῶν, τῆς κυρὰ. . . (πῶς τὴν εἴπατε;),

τοῦ κυρίου μὲ τὸ μαῦρο καπέλο καὶ μὲ τὸ πρησμένο μάτι, καθὼς καὶ τοῦ ἀδαμαντοπώλου, τὸν ἐπαραξάλισαν τὸν κακομοῖρη, καὶ ἦτον ζαλισμένος ἕως ποῦ ἤσθάνθη, ὅτι κάποιός τον ἐτραβοῦσεν.

«Ὅριστε τώρα, καὶ αἰχμαλώτος!»

Ἦταν πραγματικῶς ἕνας ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος τον ἀρπάξεν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τον ἐσπρωξεν ἐμπρός.

— Μά. . . κύριε. . . ἐγώ. . .

— Σκασμός! μάρς!

Τὸν ἐπήγαγεν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν.

Ἀπὸ πίσω ἠκολούθει ὁ ἀδαμαντοπώλης, ξεσκουφωτός, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, ποῦ λὲς καὶ ἦταν ἑτοιμος νὰ ραπῇ τὸν Γεῶργό ποῦ του ἔκαμε τὴ μεγάλη ζημία, καὶ νὰ τον τελειώσῃ. Κατόπιν, ὁ κύριος μὲ τὸ μαῦρο ἐπανωφόρι. Μὲ τὸ ἕνα χεῖρ ἐκράτουσε τὴν πληγὴν του, καὶ

μὲ τὸ ἄλλο εἶχε σηκωμένο τὸ μπιστοῦνι του, καὶ μ' ὅλα τα αἵματά που ἔτρεχαν καὶ μ' ὅλους τοὺς πόνους, δὲν ἔπαυε νὰ νοιγῇ τὸ στόμα του δέκα ὀργιῆς καὶ νὰ ξεφωνίζῃ. Τέλος, ἡ κυρὰ. . . πῶς τὴν εἶπατε, ποῦ κάθι δέκα βήματα ἔτρεχεν ἐμπρός κ' ἐφοβέριζε τὸν «αἰχμαλῶτον» μὲ τὴν ὀμβρέλλα της. Δὲν εἶχεν ἄδικο

ἡ κακομοῖρα, γιατί καὶ αὐτὴ ἔχασε. . . ταυγά μὲ τὸ καλὰθι.

Καὶ τώρα, μέσα εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ κακό, 'στὲς φωνές, 'στὲς σπρωξιές, 'στὲς φοβέρες, ἐκεῖ ποῦ ἐδημάτιζεν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, — διὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ὀνειρεῖται τόσον ἀσχημα εἰς τὸν δρόμον, — κάτι σὰν βοή μελίσσας, μέσ' 'στὸ κεφάλι του, τοῦ ἔτρωγε τὸ μυαλό.

Ἦτο τὸ κἀτηραμένο ἐκεῖνο: «Εν-δυσ! . . Εν-δυσ! . .»

Ταῖγάνιον, 15 'Ιανουαρίου 1901.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΥΡΕΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 353.)

Ὁ στρατιώτης εἰζέυρε τώρα τί πολὺτιμον πυρεῖον εἶχε. Ἄν ἐκτύπα μίαν φορὰν, ἤρχετο ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλάκου τὸ ὅποιον εἶχε τὲς πεντάρες, ἂν ἐκτύπα δύο, ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλάκου τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων, ἂν τρεῖς, ὁ σκύλος τοῦ χρηματοφυλάκου τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

Ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ ὠραῖον δωμάτιόν του, ἐφόρεσε πάλιν τὰ ὠραῖά του φορέματα· καὶ οἱ φίλοι του ἐπέστρεψαν γρήγορα γρήγορα τὸν ἡγάπων τόσον πολὺ!

Μίαν ἡμέραν ὁ στρατιώτης ἐσκέφθη: «Ἐν τούτοις εἶνε παράξενον πρᾶγμα νὰ μὴν εἴμπορῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ αὐτὴν τὴν βασιλοπούλα! ὅλοι μὲ μίαν φωνὴν λέγουσιν ὅτι εἶνε ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου! ἀλλὰ τί χρησιμεύει ἡ εὐμορφία μέσα ε

γῆθη ἐν παράδοξον ὄνειρόν ποῦ εἶδε τὴν νύκτα γιὰ ἓνα σκύλο καὶ ἓνα στρατιώτην. Ἐκάθηντο καθάλλα ἐπάνω εἰς ἓνα σκύλον, καὶ ὁ στρατιώτης τὴν ἐδλεπε μὲ θαυμασμόν.

— Πολὺ εὖμορφο παραμῦθι! εἶπεν ἡ βασίλισσα.

Ἐν τούτοις τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἐβάλει πλησίον τῆς βασιλοπούλας μίαν γρατῖαν κυρίαν τῆς τιμῆς διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦτο ἀληθινὸν ὄνειρον.

Ὁ στρατιώτης ἐπεθύμει πάρα πολὺ νὰ ξαναῖδῃ τὴν βασιλοπούλαν· ὁ σκύλος ἐπανῆλθε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἔφερε μὲ μεγάλην γρηγοράδα. Ἀλλ' ἡ γρατῖα κυρία τῆς τιμῆς ἐφόρεσε ἓνα ζευγάρι ὑπο-

δήματα, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ νερόν, καὶ ἔτρεξε γρήγορα, γρήγορα κατόπιν του. Ὅταν εἶδε εἰς ποίαν οἰκίαν ἐμβῆκαν «ξέρω τώρα τὸ σπίτι» ἐσκέφθη, καὶ μὲ ἐν κομμάτι κιμωλίας ἔκαμε ἓνα μεγάλον σταυρὸν εἰς τὴν θύραν. Ἐπειτα ἐπέστρεψε νὰ κοιμηθῇ, καὶ ὕστερα ἀπ' ὀλίγον ἐπέστρεψε καὶ ὁ σκύλος μὲ τὴν βασιλοπούλα. Ἀλλ' ἄμα εἶδεν ὅτι εἰς τὴν θύραν τοῦ στρατιώτου ἦτο ἓνας ἄσπρος σταυρός, ἐπῆρε ἐν κομμάτι κιμωλίας καὶ ἔκαμε σταυροὺς εἰς ὅλας τὰς θύρας τῆς πόλεως. Βεβαίως, ἦτο ἐξυπνάδα αὐτό που ἔκαμε· διότι τώρα πῶς ἡ κυρία τῆς τιμῆς θὰ εὕρισκε τὴν θύραν;

Τὸ πρῶτ' τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἑνωρίς, ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα, ἡ γρατῖα κυρία τῆς τιμῆς, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν ποῦ ἐπῆγεν ἡ βασιλοπούλα.

— Ἐδῶ εἶνε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἄμα εἶδε τὴν πρῶτην θύραν μὲ τὸν λευκὸν σταυρὸν.

— Ὅχι, ἐδῶ εἶνε, καλὲ μου ἄνδρα, εἶπεν ἡ βασίλισσα ἄμα εἶδε τὴν δευτέραν θύραν, ἡ ὁποία εἶχε καὶ αὐτὴ σταυρὸν.

— Νὰ κι' ἄλλος! νὰ κι' ἄλλος! εἶπαν ὅλοι, ἀφ' οὗ εἶδαν σταυροὺς εἰς ὅλας τὰς θύρας. Τότε ἐνόησαν ὅτι εἰς τὰ χαμένα ζητοῦν.

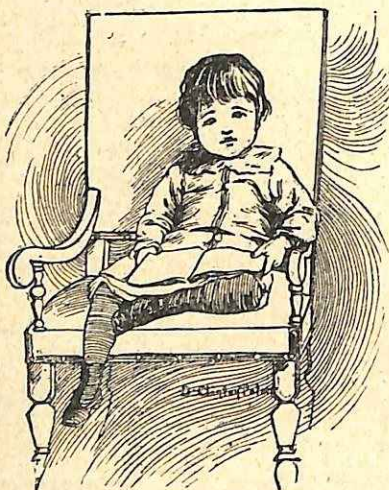
(Ἐπεται τὸ τέλος)

(Andersen) ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1902

Ἀπὸ δήμερον μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου. — Τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφόμενων. — Τὸ Δαχτεῖον πλουτισθὲν μεταρρυθμίζεται. — Ὅλοι κερδοῖσιν!

ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ ἡ λῆξις τοῦ ἔτους, καί, κατὰ τὸ σῶμα, ἡ Διάπλασις προσκαλεῖ ἀπὸ σήμερον τοὺς φίλους τῆς νάνανέωσιν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος 1902. Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, διανέμεται Δελτίον Ἐγγράφης, τὸ ὁποῖον, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν «Διάπλαιν» καὶ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ συμπληρώ-

σούν καταλλήλως καὶ νὰ μᾶς το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, (δρ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ φρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.) **μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον.** (Ἐλλείπει Δελτίου ἀρκεῖ ἡ ἐπιστολή.)

Αὕτῃ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία προθεσμία, τὴν ὁποῖαν δίδομεν. Μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανέωσιν τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγραφῇ νέοι ἕως τότε, — 31 Ἰανουαρίου, — μόνον αὗτοι θὰ ἀποκτήσουν τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα παρέχομεν κατ' ἔτος εἰς τοὺς προθυμότερους ἐκ τῶν φίλων μας, ἀνταμειβόντες οὕτω τὴν προθυμίαν των καὶ τὸν ζῆλον. Φέτος, τὰ δῶρα ταῦτα καὶ τὰ προνόμια, ἐξαιρετικῶς πλούσια, εἶνε τὰ ἑξῆς:

Α'. ΤΟ ΔΑΧΤΕΙΟΝ: — Ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταρρυθμίσωμεν ἐφέτος τὰ τοῦ Δαχτείου, ὥστε νὰ μὴ κερδοῖσιν μόνον 100 συνδρομηταί, — ὅπως μέχρι τοῦδε, — ἀλλ' ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀνανεοῦντες, ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι ἐντὸς τῆς προθεσμίας, νὰ λαμβάνουν καὶ ἀπὸ ἐν δῶρον. Ὅσοι θὰ κληρωθῶν πρῶτοι θὰ λάβουν δῶρα μεγαλύτερα, οἱ ἄλλοι θὰ λάβουν δῶρα μικρότερα, συμφώνως πρὸς τὸν κατωτέρω, ἐν σελίδι 364, δημοσιευόμενον κατάλογον, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ μείνῃ φέτος παραπονεμένος.

Β'. ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ: — Οἱ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί, ἔχουν τὸ π ρ ο ν ὀ μ ι ο ν νὰγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης Τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως εἰς πολὺ ἡλαττωμένας τιμὰς, ὡς ἑξῆς:

1ον. — ἘΞ (6) τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἦτοι τὸν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον τιμωμένους φρ. 6, δύνανται, μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου, νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς 6 μαζί, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 4,60.

2ον. — Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἦτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 καὶ 1899 τιμωμένους φρ. 13 δύνανται, μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου, νὰ τοὺς ἀγοράσουν, καὶ τοὺς 3 μαζί, ἀντὶ φρ. 9 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 9,75.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἀπαραιτήτως κάθε Δελτίον Ἐγγράφης, καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν Τόμων (διὰ τοὺς θέλοντας νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ προνομίου) στέλλεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. ΝΙΚΟΛΑΟΝ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁ ὅς ΠΑΤΗΣΙΩΝ 11 ΒΕΙΣ Ἀθήνας, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε διὰ τοκομεριδίων, χρυσῶν νομισμάτων, χαρτονομισμάτων ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης, κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Δελτίου ὁδηγίας.

Γνωρίζοντες πόσον οἱ φίλοι μας ἀγαποῦν τὴν «Διάπλαιν» καὶ πόσον συναισθάνονται ὡς πρῶτιστον τὸ καθήκον τῆς ἐγκαίρου ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς, κρίνομεν ὅλως διόλου περιτὸν νὰ τοὺς προτρέψωμεν εἰς τοῦτο. Θὰ παρακαλέσωμεν μόνον τοὺς προθυμότερους ἐκ τῶν φίλων μας νὰ μὴ περιμεῖνουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀλλὰ νὰ σπεύσουν ἀπὸ τώρα νὰ μᾶς ἐπιστρέψουν τὸ Δελτίον· διότι ἡ μεγάλη συσσώρευσις τῶν ἐγγραφῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μας, καὶ οἱ ἐνωρίτερον ἐγγραφόμενοι ὀλιγοστεύουν τὴν δυσχέρειαν ταύτην καὶ μᾶς παρέχουν οὕτως ἀληθῆ ἐκδούλευσιν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια.)

Εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς ἐξέδρας, καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Γάστωνος, ἐκάθηντο ὁ Δὸν Ἰουστῆνος. Ἐπίσης καὶ ἡ Ἀδελαΐς διεκρίνετο ἀπὸ τὸν ὄμιλον τῶν ἀκολουθῶν, κατέχουσα θέσιν ἐπὶ τῆς ἰδίας βαθμίδος. Τὰ δύο ταῦτα προνομιακά καθίσματα ἐμαρτύρουν, κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀφ' ἐνὸς τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν τοῦ θεοῦ καὶ τῆς ἀνεψιᾶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν στενήν των σχέσιν πρὸς τοὺς πυργωδὲς σπόδας.

Ἡ ὁμήγουρς αὕτη, συμπληρουμένη ὑπὸ πολλῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ θεραπέντων, παρατεταγμένων εἰς μακροὺς στοίχους κατὰ μῆκος τῆς γοτθικῆς αἰθούσης, δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ θορυβήσῃ τὸν ρήτορα, συνηθεισμένον νὰ θριαμβεύῃ εἰς πανεπιστημιακὰς τελετάς, καὶ διὰ τοῦτο ἤρχισε τὴν προσφώνησιν μὲ τὴν ἰσχυροτέραν του φωνήν. Ἀλλὰ φεῦ! ἐν ᾧ ἐπρόκειτο νὰ παγγεῖλῃ ἐν λατινικῶν ρητὴν μεγάλης σημασίας, τὸ βλέμμα του, ὑψωθὲν πρὸς τὴν ἐξέδραν, συνήντησε τὸ εἰρωνικὸν βλέμμα τοῦ Ἰωδῆνου... Πῶς; ὁ Ἰωδῆνος ἐκεῖ; Ὁ Ἰωδῆνος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας; ὁ Ἰωδῆνος εἰς θέσιν τιμητικὴν;... Ἐκπληκτός, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν νεαρὸν πρίγκιπα. Οἱ μακροὶ ξανθοὶ βόστρυχοι, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καλά, ἐπαισιώσαν τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐπὶ μίᾳ τῶν ροδοχρόων παρειῶν του ἐφαίνοντο ἀκόμη δύο-τρεῖς μώλωπες. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ «ξυπόλυτος ἀρχηγός»... Τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου Ὁρδερίκου, πλανώμενον ἀσκόπως, προσηλώθη τότε καὶ ἐπὶ τοῦ Δὸν Ἰουστῆνου. Πῶς; ὁ ἱερεὺς αὐτὸς μὲ τὴν ρωμαϊκὴν κατατομήν, ἦτο ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν θώρακα, ποῦ εἶδεν εἰς τὸν Ἅγιον Οὐδέρτον;

Κοκκινίζων καὶ ὠχρίων ἐναλλάξ, ὁ κύριος Ὁρδερίκος μόλις ἐτραύλιζε τὴν προσφώνησίν του... Ἡ γλῶσσα παρέλυσεν εἰς τὸ στόμα του... τὰ γόνατά του ἐκάμφθησαν, καὶ ἴσως θὰ ἐπιπτε μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐξέδρας, ἂν ὁ Ἰωδῆνος δὲν ἐσπευδε νὰ τον ὑποστηρίξῃ.

Καὶ ὁ Γάστων ἐπίσης, μὲ μεγάλην εὐγένειαν, κατήλθε τὰς τρεῖς βαθμίδας. αἱ ὁποῖαι τον ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν καθηγητήν, καὶ θλίβων τὴν πάγωμένην του χεῖρα, τῷ εἶπε:

— Καλῶς ἤλθατε εἰς τὸ Βέρναζον, κύριε Ὁρδερίκε Γουίλέρμε, καὶ μὴ λυπήσθε καθόλου, ἂν ἡ μνήμη σας ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν μέσην τοῦ φιλόφρονος λόγου σας. Δέν σας ἐκτιμῶ διὰ τοῦτο ἐλγύστερον. Ἀποδείξτε, ὅτι ἀποστρέφεσθε τὰ τυπικὰ αὐτὰ καὶ τὰ σχολαστικά... Μάθετε, ὅτι καὶ εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσουν

καθόλου. Λοιπὸν, τόσω τὸ καλλίτερον. Ἦσυχάσατε, συνέλθετε, σᾶς παρακαλῶ... δὲν πειράζει!...

— Ὑψηλότατε, ἡ ἄκρα κλωσύνη σας μ' ἐγκαρδιώνει, ἐπιθύρουν ὁ κύριος Ὁρδερίκος.

Καὶ πραγματικῶς, ἤρχισε νὰ συνέρχεται. Τουλᾶχιστον ἡ ταραχὴ του δὲν τον κατέστησεν ἀνίκανον νὰ ἐξαλείψῃ, ὅπως ἐνόεε, τὴν πρῶτην κακὴν ἐντύπωσιν. Ἀναχωρῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν του, εἶχε φροντίσῃ νὰ παραλάβῃ ὅλα του τὰ πανεπιστημιακά διπλώματα, ὅλα τὰ τιμητικά του πιστοποιητικά, ὅλους τοὺς τίτλους ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστήριζε τὴν ἀξίωσιν νὰναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος. Ἐσπευσε λοιπὸν ἀμέσως νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Γάστων τὴν δέσμη τῶν περγαμηνῶν καὶ τῶν χαρτίων τὴν ὁποῖαν ἐκράτει.

— Τί εἶνε αὐτά; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς πρίγκιψ, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν κύλινδρον τῶν ἐγγράφων, τὰ ἐκύτταξε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀμνηχνῶν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη κἀν νὰ τα ξεδιπλώσῃ.

Ἡ Ἀδελαΐς ἤνοιξε, καὶ ὁ Ἰωδῆνος ἐπεφάνη. (Σελ. 362, στ. β.)

Καὶ ὅταν ἔμαθε παρὰ τοῦ ἐπισκόπου περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔειπε πρὸς τὸν Δὸν Ἰουστῆνον τὰ ἑγγραφα, καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν κύριον Ὁρδερίκον μ' ἐγκάρδιον φιλοφροσύνην:

— Συγγνώμην, εἶπε. Δέν θὰ ἤμπορῶ, σὰ νὰ τα διαβάσω ὅλα αὐτά. Δέν εἶνε δική μου δουλειά, ἀλλὰ τοῦ παιδαγωγοῦ μου... Ἀλλως τε, τὰ πιστοποιητικά τῶν ἄλλων μὲ συγκινοῦν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς ἰδίας μου ἐντυπώσεις, καὶ βε-

βαιωθῆτε ὅτι εἶνε διὰ σᾶς εὐνοϊκώτατα. Σᾶς χαιρετῶ φιλικώτατα, κύριε, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς τιμῆσετε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν ὥραν τοῦ δείπνου.

Ὁ Γάστων ἐχαίρεισε τὴν ὁμήγουρην, ἀνυψώσας τὸν μαργαριτοκέντητον πέτασόν του, καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας, τῆς εὐρισκομένης εἰς τὸ βάθος τῆς ἐξέδρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Πῶς καὶ οἱ σοβαρότεροι ἀναγκάζονται κάποτε νὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς τῶν τρελοτέρων.

Ἡ Ἐρμάνη, ἡ Ἀδελαΐς καὶ ὁ Δὸν Ἰουστῆνος ἠκολούθησαν τὸν Γάστων εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἦτο συγχρόνως ἀρχεῖον καὶ βιβλιοθήκη, διότι εἰς αὐτὴν ἐφυλάσσοντο τὰ ἐπίσημα ἑγγραφα τοῦ οἴκου, καθὼς καὶ τὰ βιβλία, εἴτε ἐντυπα, εἴτε χειρόγραφα.

Μόλις ἐκλείσθη ἡ θύρα, καὶ ὁ μικρὸς πρίγκιψ, μετὰ βίας συγκρατηθεὶς ἕως τώρα, ἐπεσεν ἀνάσκελα ἐπὶ τοῦ τάπητος ἀπὸ παροξυσμὸν γέλωτος τρελοῦ. Συγχρόνως καὶ ἡ Ἀδελαΐς συνεστρέφετο, γελῶσα τόσο πολὺ, ὥστε ὀλίγον ἔλεψε νὰ τῆς ἔλθῃ λιποθυμία. Ἀπεζημιόνοντο καὶ οἱ δύο, διὰ τὴν καταναγκαστικὴν σοβαρότητα τῆς τελετῆς.

Ἀφ' οὗ διεσκέδασεν ὀλίγον μὲ τὴν τρέλαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τῆς ἀκολουθοῦσας, ἡ Ἐρμάνη

εἶπε πρὸς τὸν Δὸν Ἰουστῆνον, ὁ ὁποῖος ὑπεμειδία πρὸς τὴν ἐκρηκτικὴν νεανικὴν ἰλαρότητα, μολοντί προσεπάθει νὰνακτῇ τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του:

— Ὅριστε κατὰστάσις!... Ὁμοιάζει τώρα ἡ Ἀδελαΐς μὲ τὴν λογιαν κόρην, ἡ ὁποία μᾶς ἀνεγίνωσκε τὸ πρῶτ' στίχους τοῦ θεοῦ Πετράρχου; καὶ ἀρμόζει εἰς ἓνα ἥρωα, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν πόλεμον, νὰ κυλίστα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πρὸς μέγαν κίνδυ-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Πρὸς τοὺς μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου ἐγγραφισμένους διὰ τὸ ἔτος 1902

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω, ἐν σελίδι 360, δημοσιευομένην Πρόσκλησιν, τὸ Λαχέϊον τῆς Διαπλάσεως πλουτιζόμενον μεταρρυθμίζεται γέτος ὡς ἑξῆς:

«Οἱ οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν τέταρτον αὐτῆς ἔτος 1902, θὰ ἔξη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν αὐχόνα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ 1902 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀποδείξις πληρωμῆς, ἢ διδομένη, εἴτε σκελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητὴν, ἢ αὐτὴν τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς του. «Οἱ οἱ οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1902, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωτίδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:

Ὁ 1ος. Ἐν χρυσῷ ὥρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρῶν μὲν ἂν λαχόντες πέση εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικῶν ἂν πέση εἰς συνδρομητρίαν.	Ἀξίας	δρ.	100
Ὁ 2ος. Μίαν σειρὰν τῶμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1901 (ἐκτὸς τοῦ ἐξηγητημένου τόμου τοῦ 1880).	Ἀξίας	δρ.	80
Ὁ 3ος. Μίαν σειρὰν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων.	Ἀξίας	δρ.	37
Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου Ἀξ.	Ἀξίας	δρ.	30
Ὁ 5ος. Τὸν ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν Εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Εἴκοσι χιλιᾶδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν.—β'.) Ὁ μεσημβρινὸς ἀστὴρ.—γ'.) Αἱ Μελαιναὶ Ἰδιότητες.—δ'.) Ὁ Σανσέλωρ.	Ἀξίας	δρ.	26
Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου.	Ἀξίας	δρ.	25
Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἥτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κλπ.	Ἀξίας	δρ.	25
Ὁ 8ος. Τὸν ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος.—β'.) Ρωθύρο: ὁ κατακτητής.—γ'.) Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων.	Ἀξίας	δρ.	20
Ὁ 9ος. Τὸν ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων.—β'.) Ὁ λαχὸν ὑπ' ἀριθμ. 009,672.—γ'.) Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια	Ἀξίας	δρ.	18
Ὁ 10ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον τῆς τραπέζης.	Ἀξίας	δρ.	15
Ὁ 11ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.	Ἀξίας	δρ.	15
Ὁ 12ος. Μίαν ὥραϊαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.	Ἀξίας	δρ.	12
Οἱ δεκαοκτὼ ἐπόμενοι (13—30) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1903. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 18 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ μέσον ἔρον	Ἀξίας	δρ.	160
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31—50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παιδῶν. Τόμοι ἐν ὅλῳ 40 πρὸς 7 δραχμάς.	Ἀξίας	δρ.	280
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51—70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 100	Ἀξίας	δρ.	100
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (71—90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» μυθιστορήματος, μετὰ 60 εἰκόων τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	120
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (91—100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρετοπάλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (101—130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόγου» μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131—150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Πρόαντος τοῦ Νικίου» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκόων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ τριάντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Υπὲρ Πατρίδος» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκονογραφῶν, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	105
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης» τῶν Παιδῶν, τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	150
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	100
Οἱ τριακόσιοι (ἐπόμενοι 401—700) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφοράς» τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	180
Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (701—1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φώτης», τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	180
Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλεον (1001—2000 καὶ ἄνω) ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος», τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἀξίας. Δρ. 2,558

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὶον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

491. Λεξιγρίφος.

Μὲ ἓνα φθόγγον μουσικῆς
Τὴν χώραν ἂν ἐνώσῃς
Πόλιν τινὰ τῆς Ἰνδικῆς
Εὐθὺς θὰ φανερῶσῃς.
Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγκου

492. Συλλαβόγριφος.

Ἐπῆρα τρία γράμματα καὶ πῆγα ἐπὶ ποτάμῳ
Κ' εἶδα τὴν ὄχθη του δεινὸν ψηλόλιγνον νὰ κάμῃ.
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογιστοῦ

493. Ἀναγραμματισμός.

Μαφίνειι ὡς εἶμαι; φωτίζω.
Μ' ἀναγραμματίζεις; ἀσπρίζω.
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου

494. Ρόμβος.

- 1.—Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θὰ εὕρῃς εἰς τὰς [νήσους].
- 2.—Σύνδεσμός τις συμπλεκτικός, ἰδὲ γραμματικὴν [κῆν].
- 3.—Σοὺ φέρνω ρόδα ἄθρονα, ἀλλ' ὄχι καὶ ναυ- [κίσους].
- 4.—Μὲ κρότον ἔρχομαι ἐγὼ καὶ με καταστροφὴν.
- 5.—Ὑπακοὴ μοῦ ὀφείλεται, καὶ σέβας καὶ [τιμαί].
- 6.—"Ἄν τᾶλλα δια εὕρῃς, θὰ εὕρῃς καὶ ἐμέ.
Ἑστᾶλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Λεκαβιάλλα

495. Κρυπτοκείμενον Κυδόμενον.

- 1.—Δρυὸς πεσοῦσης; πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
- 2.—Προτὸν βιομηχανίας εἶνε καὶ ὁ σάπων.
- 3.—Κλητικὴ τοῦ μαθητῆς: ὦ μαθητὰ!
- 4.—Ἀναξίως Ἑλλήν καλεῖται, ὁ μὴ ὠφελῶν [τὴν πατρίδα].
Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀἴρας τῆς Κιρκύρας

496. Λογοπαίγνιον.

Ποία εἶνε ἡ πόλις τῶν γιδῶν;
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀγροστοῦ Ἑλληνοπούλου

497. Ἀπροσδόκητον.

Ποῦς ἐκ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ἐφόρει τὸ μεγαλύτερον στέμμα;
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νιστορος

498. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα τόσαι λέξεις, ὡς τὰ μὲν πρῶτα γράμματα νὰποτελοῦν σιδηρουργικὸν ἐργαλεῖον, τὰ δὲ δευτέρω ἀρχαῖαν πόλιν.
Ἀρτηρία, καιρός, μακρός, Ρώμη, ὀκνός.
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους

499. Φωνηεντόλιπον.

τφς - τ - π - τ - τν - τ - νν - τ - τ - μμ - ★★
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεραμιδόγατου

500. Γρίφος.

Δικαιοσύνη, Ἀνδρεία,
Φιλαθρωπία, Χρηστότης.
Μετριοφροσύνη κτλ. κτλ.
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

393. Ἰσὸς (εἰς, σὸς).—394. Μηδία, Μη-
δεα.—395. Πόλις, πόλις.—

396. Ο Σ Ξ Α 397. Τὸν εἶχε προστά-
Σ Ι Ω Ν ξη «ἐλα δῶ» (γΕΛΑ
Σ Ω Ο Ν Δ' Ο).—398. Καὶ τὰ
Α Ν Ν Α δύο, διότι καὶ ἡ μάχαι-
ρα τονιζομένη ὀξύνεται

ὑπὸ τοῦ καλῶν.—399. Γινόμενης τῆς ἀνταλ-
λαγῆς διὰ τοῦ Ο, σχηματίζονται οἱ λέξεις: ὄρος,
ἄλος, ὄρος, ἄλος, ὄρος.—400. ΓΑΛΛΙΑ,
ΑΓΓΛΙΑ (Γλαῦξ, ΑΓΓας, ΑΓΓῶς, ΔΙΔλη,
ΙρΙγένεια, ΑΝΔράων).—401. Μὴ μου τοὺς
κύκλους τάραττε.—402. Ἐνθα περισσὴ τροφή,
πολλοὶ μῦς.